

[Oluf Pedersen.]

hvordan de ville spare dette beløb. Det var altså igen en anden tone. De konservative var dog så fornuftige at sige, at det, de ønsker at spare, vil de bruge til nedskæring af skatterne, og deri ligger jo en antydning af, at de konservative er ved at opdage, at hvis man skærer skatterne ned, falder dermed også de offentlige udgifter.

Det tredje af de gamle partier udenfor regeringen er det radikale venstre. Det hører jo med til de tre i pressen såkaldte flertalspartier, der dog er i mindretal her i tinget, men de radikale føler sig som flertal, og i visse situationer kan det måske også komme til at gælde, i alt fald er de tre partier i flertal sammen med os. Men nu med hensyn til de radikales besparelser: sidste år hørte vi det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stå og fortælle, at når vi nåede frem til foråret, skulle man spare noget mere på militæret. Men vi ved også, at da det kom til stykket og man kom i forhandling, sendte man nok bud til den højtærede forsvarsminister, at nu skulle der foretages besparelser, men såvidt jeg ved, var man allerede inden den højtærede forsvarsminister var kommet tilstede, gået fra det igen og rejste ikke engang kravet overfor ministeren. Det stod vel i forbindelse med, at man ikke kunne gennemføre nogen besparelse på dette område, når man skulle have det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen med i forliget.

Hvordan det så går næste gang, de radikale skal spare, er jeg meget spændt på, det går vel ligesom sidst... (Bertel Dahlgaard: Det kan det ærede medlem overlade til mig!)... Ja, det kunne jeg måske nok, men det gik jo ikke ret godt sidste gang, må jeg ærlig talt sige. Og nu har vi set det sidste nye, at man skulle spare på militæret til dækning af folkepensionen — det var den begrundelse, man lokkede de radikale vælgere med — og derefter rendte man fra det og siger nu, at det skal dækkes ved afgift. Men stadig — og det er det pudsige ved det — rejser radikale folketingsmænd og talere rundt i landet og siger, at vi skal spare beløbet på militæret! Ja, viljen er vist god nok, men evnen har de altså åbenbart ikke haft.

Lad det nu være. Hvad jeg gerne vil

have sagt her ved afslutningen af denne debat, det er, at jeg tror, det bliver nødvendigt, at regeringen og folketinget kommer til erkendelse af, at det, der skaber inflation med prisstigning og alle de andre vanskeligheder, det fører med sig, det er i virkeligheden hele det skattesystem, man har tilvejebragt; det er altsammen ligesom en naturlig frugt af et tåbeligt skattesystem. Det må man gøre sig klart. Derfor, hvis man i det hele taget mener noget med, at man vil bekæmpe prisstigningerne og hele den inflation, som er skabt af skattesystemet, så må man finde nye veje frem. Jeg kan godt forstå, at man ikke sådan uden videre vil godkende, hvad jeg sagde i går, at man skulle kunne spare 1½ milliard kr. på een gang, og derfor sagde jeg også, at det jo ikke var nødvendigt, at det skulle ske på een gang. Men jeg er helt sikker på, at der ingen anden vej er at gå, og hvis der er anden vej at gå, må jeg så bede regeringen og de ærede medlemmer stå op og sige, hvad vej de kan anvise. Man har nedsat det såkaldte samordningsudvalg, og det, tør jeg nok sige, bliver man ikke klogere af, men det er vel også mest nedsat for at aflede opmærksomheden fra vanskelighederne.

Der er vanskeligheder, men det er efter min mening regeringens og folketingets pligt at overvinde disse vanskeligheder. Det må vi se om vi kan klare. Nu er det jo ligetil, at alle de partier, der var med i forliget af 1950—51 — hvor man fandt på, at når der var valutariske vanskeligheder, så kunne det hjælpe, at man udskrev 1 milliard kr. i nye skatter — naturligvis har svært ved at godkende, at det var forkert, hvad de lavede. Jeg husker godt forestillingen i folketinget, hvor man samlede om retsforbundets taler og sagde: 12 mand om ingenting — fordi vi gik imod disse tossede skatter. Men det tør man vist ikke sige nu. Der er ingen, der nu siger, at det er skatter, der skal hjælpe på vanskelighederne, ikke engang socialdemokraterne. Når nu skatter ikke hjælper på vanskelighederne og vanskelighederne skal overvindes, skulle man da ikke prøve at gå den modsatte vej: en skattenedsættelse? Men så skal man selvfølgelig bære sig klogt ad og skære ned på sådanne udgifter, at det ikke generer